

РЕШЕНИЕ

№ 2497

гр. София, 14.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 08.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1456** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 64, ал. 7 от Закона за министерството на вътрешните работи.

Делото е образувано по жалба от А. М. М., против издадено на 27.01.2021 г. от полицейски орган при 03 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи писмено разпореждане, на основание чл. 64 ЗМВР.

Жалбоподателят лично и с помощта на упълномощения от него адвокат Е. И.: поддържа жалбата; не ангажира доказателства; претендира възстановяване на внесената за образуване на делото държавна такса.

Ответникът, посредством упълномощен юрисконсулт с писмен отговор и в съдебното заседание: оспорва жалбата; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди приложените по делото писмени доказателства, приема за установено следното.

На 27.01.2021 г. А. М. М., заедно с А. П. Г., около 20. 200 часа се намирал в магазин „Ф.“ в [населено място], на [улица]. Поради това, че А. Г. не била поставила предпазна маска, на касата получила отказ да бъде обслужена. Тя отново отказала, след което се намесил и охранителят В. А.. Той от своя страна извикал заместник – управителят на търговския обект (М. Н.), след подканяне от когото Г. отново отказала да постави предпазна маска, каквато и не притежавала. Жалбоподателят М. пък,

свалил своята маска и се намесил в защита на Г., с настояване да бъдат обслужени. Заместник – управителят подал сигнал до районното полицейско управление. На място пристигнал полицейски патрул. Полицейските служители констатирани, че А. М. е с поставена на лицето предпазна маска, но Г. била поставила „парче плат от материя, наподобяваща чоропогашник“. На нея полицейски служител съставил акт за установяване на административно нарушение, а М. бил предупреден писмено, с процесното оспорвано разпореждане.

Предмет на съдебен контрол е писмено разпореждане, от 27.01.2021 г. (на л. 9 от делото), издадено от полицейски орган при 03 РУП- СДВР. С разпореждането на жалбоподателя А. М. М., на основание чл. 64 ЗМВР е разпоредено: „да не нарушава обществения ред; да спазва законите и разпоредбите в РБ; да спазва всички законови разпоредби, свързани с обявеното извънредно положение в Р. България, на основание чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето, обявени със Заповед № РД-01-718/18.12.2021 г. на министъра на МЗ“. Описаната фактическа обстановка се потвърждава от представените, от страна на ответника писмени доказателства (л.л. 7-10) и в условията на насрещно доказване не бе опровергана от жалбоподателя.

Като съобрази обсъдените по – горе доказателства и възраженията на оспорващия, Съдът обосновава следните мотиви по същество.

Жалбата, против издадено на 27.01.2021 г. от полицейски орган при 03 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи писмено разпореждане е редовна и процесуално допустима за разглеждане. По същество е неоснователна. Не са налице основания за отмяна на оспорената заповед. Съдът не споделя изразените с жалбата доводи за незаконосъобразност на полицейското разпореждане, поради това, че: цитираната Заповед № РД-01-718/18.12.2021 г. на министъра на МЗ е нищожна, понеже не е публикувана в ДВ; разпореждането не съдържа задължителните реквизити; Държавата била задължена, но не е осигурила маски; Конституцията не дава право за налагане насила, на медицински мерки; разпореждането противоречи на Закона за ограничаване носенето на облекло, прикриващо или скриващо лицето, както и на КПЧОС.

За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР специалният закон ЗМВР (чл. 64) овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да издават писмени разпореждания, вкл. до граждани, „когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции“ – в случая функции, по смисъла на чл. 14, ал. 1, предл. първо ЗМВР – опазване на обществения ред. Няма изрично, легално определение на понятието „обществен ред“. Според Тълкувателно постановление № 3/07.06.2007 г. на Общото събрание на съдиите от ВАС, по т. дело № 4, за целите на ЗМВР под „обществен ред“ следва да се разбира „установените в Държавата обществени отношения, основани на правовия ред и морала, които определят поведението на хората в процеса на обществения живот“. Определение за „обществен ред“ се съдържа и в Решение № 7/1996 г. по к. д. № 1/1996 г. на Конституционния съд, според което това е „установеният с нормативните актове ред, който осигурява нормално спокойствие и възможност да се упражняват съответните граждански права“. Изпълнявайки правомощията си по чл. 64 ЗМВР полицейските органи са задължение да се съобразяват с императивното ограничение, (арг. нормата на ал. 4, чл. 64), разпорежданията „да не налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или да застрашават живота или здравето му“. Процесното писмено разпореждане не налага на А. М. М. извършването

на очевидно за него престъпление или нарушение, и не застрашава живота или здравето му, следователно и предвид ал. 4 на чл. 64 ЗМВР е задължително за адресата му. За полицейския орган не съществува задължение да преценява, дали заповедта на министъра на МЗ е валиден административен акт, понеже няма такава компетентност. На Съда не е известно и жалбоподателят не твърди, тази заповед да е прогласена за нищожна по надлежния ред – с влязло в законна сила съдебно решение. В тази връзка Съдът споделя аргументите на ответника (писмен отговор на л. 24) за приложимост на чл. 73 АПК и за това, че министерската заповед е била публично оповестена. Фактът, че в разпореждането, като година на издаване на заповедта е изписана годината „2021“, вместо „2020“ не се отразява на законосъобразността на самото разпореждане. Освен това, с разпоредбата на чл. 3, т. 1, б. „а“ от Закона за ограничаване носенето на облекло, прикриващо или скриващо лицето, е изключено прилагането на чл. 2, ал. 1 с.з. Временното дерогиране на всички правни норми, уреждащи правата на личността и основните свободи винаги е било допустимо от съображения за преобладаваща необходимост от защита на обществения ред, общественото здраве и националната сигурност, за което са налични множество решения на Съда на ЕС.

Оспореното писмено разпореждане от 27.01.2021 г. съответства на изискванията за форма, тъй като съдържа всички, изброени в ал. 5 на чл. 64 ЗМВР реквизити. С разпореждането по същество се указва на жалбоподателя да изпълнява „законите и разпоредбите в Р. България“ – поведение, което той изначално дължи. Разпореждането е материално и процесуално законосъобразно. Изложените мотиви дават основание на Съда да приеме, с оглед чл. 169 АПК, че полицейският орган е упражнил законосъобразно предоставената му от чл. 64, ал. 1, ал. 4 и ал. 5 ЗМВР оперативна самостоятелност.

Жалбата подлежи на отхвърляне, с оглед на което се явява основателно искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от А. М. М., против издадено на 27.01.2021 г. от полицейски орган при 03 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи писмено разпореждане, на основание чл. 64 ЗМВР.

ОСЪЖДА А. М. М. – [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: